

Στροφή

Στιγμή, σταλμένη από ένα χέρι
που είχα τόσο αγαπήσει
μέ πρόφταξες ίσια στη δύση
σά μαῦρο περιστέρι.

Ὁ δρόμος ἄσπριζε μπροστά μου,
ἀπαλὸς ἀχνὸς ὕπνου
στὸ γέμμα ἑνὸς μυστικοῦ δείπνου...
Στιγμή σπυρὶ τῆς ἄμμου,

που κράτησες μονάχη σου ὅλη
τὴν τραγικὴ κλειψύδρα
βουβή, σὰ νὰ εἶχε δεῖ τὴν Ὑδρα
στὸ οὐράνιο περιβόλι.

Ἄρνηση

Στὸ περιγιάλι τὸ κρυφὸ
κι ἄσπρο σὰν περιστέρι
διψάσαμε τὸ μεσημέρι
μὰ τὸ νερὸ γλυφό.

Πάνω στὴν ἄμμο τὴν ξανθὴ
γράψαμε τ' ὄνομά της
ώραῖα που φύσηξεν ὁ μπάτης
καὶ σβήστηκε ἡ γραφή.

Μὲ τί καρδιά, μὲ τί πνοή,
τί πόθους καὶ τί πάθος
πήραμε τὴ ζωὴ μας· λάθος!
κι ἀλλάξαμε ζωή.

Ἡ λυπημένη

Στὴν πέτρα τῆς ὑπομονῆς
κάθισες πρὸς τὸ βράδυ
μὲ τοῦ ματιοῦ σου τὸ μαυράδι
δείχνοντας πὼς πονεῖς·

κι εἶχες στὰ χεῖλια τὴ γραμμὴ
ποῦ εἶναι γυμνὴ καὶ τρέμει
σὰν ἡ ψυχὴ γίνεται ἀνέμη
καὶ δέονται οἱ λυγμοί·

κι εἶχες στὸ νοῦ σου τὸ σκοπὸ
ποῦ ξεκινᾷ τὸ δάκρυ
κι ἤσουν κορμὶ ποῦ ἀπὸ τὴν ἄκρη
γυρίζει στὸν καρπὸ·

μὰ τῆς καρδιάς σου ὁ σπαραγμὸς
δὲ βόγκηξε κι ἐγίνη
τὸ νόημα ποῦ στὸν κόσμον δίνει
ἕναστρος οὐρανός.

(Από τη συλλογή *Στροφή*)

Ερωτικός λόγος

Β'

Τα μυστικά της θάλασσας ξεχνιούνται στ' ακρογιάλια
η σκοτεινάγρα του βυθού ξεχνιέται στον αφρό.
Λάμπουνε ξάφνου πορφυρά της μνήμης τα κοράλλια...
Ω μην ταράξεις... πρόσεξε ν' ακούσεις τ' αλαφρό

ξεκίνημά της... τ' άγγιξες το δέντρο με τα μήλα
το χέρι απλώθη κι η κλωστή δείχνει και σε οδηγεί...
Ω σκοτεινό ανατρίχιασμα στη ρίζα και στα φύλλα
να 'σουν εσύ που θα 'φερνες την ξεχασμένη αυγή!

Στον κάμπο του αποχωρισμού να ξανανθίζουν κρίνα
μέρες ν' ανοίγουνται ώριμες, οι αγκάλες τ' ουρανού,
να φέγγουν στο αντηλάρισμα τα μάτια μόνο εκείνα
αγνή η ψυχή να γράφεται σαν το τραγούδια αυλού...

Η νύχτα να 'ταν που έκλεισε τα μάτια; Μένει αθάλη,
σαν από δοξαριού νευρά μένει πνιχτό βουητό,
μια στάχτη κι ένας ίλιγγος στο μαύρο γυρογιάλι
κι ένα πυκνό φτερούγισμα στην εικασία κλειστό.

Ρόδο του ανέμου, γνώριζες μα ανέγνωρους μας πήρες
την ώρα που θεμέλιωνε γιοφύρια ο λογισμός
να πλέξουνε τα δάχτυλα και να διαβούν δυο μοίρες
και να χυθούν στο χαμηλό κι αναπαμένο φως.

Μυθιστόρημα

Β´

Άκομη ένα πηγάδι μέσα σὲ μιὰ σπηλιά.
Ἄλλοτε μᾶς ἦταν εὐκολο ν' ἀντλήσουμε εἶδωλα καὶ στολίδια
γιὰ νὰ χαροῦν οἱ φίλοι ποῦ μᾶς ἔμεναν ἀκόμη πιστοί.
Ἔσπασαν τὰ σκοινιὰ μονάχα οἱ χαρακιὲς στοῦ πηγαδιοῦ τὸ στόμα
μᾶς θυμίζον τὴν περασμένη μας εὐτυχία:
τὰ δάχτυλα στὸ φιλιατρό, καθὼς ἔλεγε ὁ ποιητής.
Τὰ δάχτυλα νιώθουν τὴ δροσιὰ τῆς πέτρας λίγο
κι ἡ θέρμη τοῦ κορμιοῦ τὴν κυριεύει
κι ἡ σπηλιὰ παίζει τὴν ψυχὴ της καὶ τὴ χάνει
κάθε στιγμὴ, γεμάτη σιωπὴ, χωρὶς μία στάλα.

Γ´

Μέμνησο λουτρῶν οἷς ἐνοσφίσθης

Ἐύπνησα μὲ τὸ μαρμάρينو τοῦτο κεφάλι στὰ χέρια
ποῦ μοῦ ἔξαντλεῖ τοὺς ἀγκῶνες καὶ δὲν ξέρω ποῦ νὰ
τ' ἀκουμπήσω.
Ἔπεφτε τὸ ὄνειρο καθὼς ἔβγαινα ἀπὸ τὸ ὄνειρο
ἔτσι ἐνώθηκε ἡ ζωὴ μας καὶ θὰ εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ ξαναχωρίσει.

Κοιτάζω τὰ μάτια. Μήτε ἀνοιχτὰ μήτε κλειστὰ
μιλῶ στὸ στόμα ποῦ ὄλο γυρεύει νὰ μιλήσει
κρατῶ τὰ μάγουλα ποῦ ξεπέρασαν τὸ δέρμα.

Δὲν ἔχω ἄλλη δύναμη
τὰ χέρια μου χάνονται καὶ μὲ πλησιάζουν
ἀκρωτηριασμένα.

Δ´

Ὁ τόπος μας εἶναι κλειστός, ὄλο βουνὰ
ποῦ ἔχουν σκεπὴ τὸ χαμηλὸ οὐρανὸ μέρα καὶ νύχτα.
Δὲν ἔχουμε ποτάμια δὲν ἔχουμε πηγάδια δὲν ἔχουμε πηγές,
μονάχα λίγες στέρνες, ἄδειες κι αὐτές, ποῦ ἤχοῦν καὶ ποῦ τὶς προσκυνοῦμε.
Ἦχος στεκάμενος κούφιος, ἴδιος με τὴ μοναξιά μας
ἴδιος με τὴν ἀγάπη μας, ἴδιος με τὰ σώματά μας.
Μᾶς φαίνεται παράξενο ποῦ κάποτε μπορέσαμε νὰ χτίσουμε
τὰ σπίτια τὰ καλύβια καὶ τὶς στάνες μας.
Κι οἱ γάμοι μας, τὰ δροσερὰ στεφάνια καὶ τὰ δάχτυλα
γίνονται αἰνίγματα ἀνεξήγητα γιὰ τὴν ψυχὴ μας.
Πῶς γεννήθηκαν πῶς δυναμώσανε τὰ παιδιά μας;

Ὁ τόπος μας εἶναι κλειστός. Τὸν κλείνουν
οἱ δυὸ μαῦρες Συμπληγάδες. Στὰ λιμάνια
τὴν Κυριακὴ σὰν κατεβοῦμε ν' ἀνασάνουμε
βλέπουμε νὰ φωτίζονται στὸ ἠλιόγευμα
σπασμένα ξύλα ἀπὸ ταξίδια ποὺ δὲν τέλειωσαν
σώματα ποὺ δὲν ξέρουν πιά πῶς ν' ἀγαπήσουν.

ΙΗ'

Λυποῦμαι γιατί ἄφησα νὰ περάσει ἓνα πλατὸ ποτάμι
μέσα ἀπὸ τὰ δάχτυλά μου
χωρὶς νὰ πιῶ οὔτε μία στάλα.
Τώρα βυθίζομαι στὴν πέτρα.
Ἕνα μικρὸ πεῦκο στὸ κόκκινο χῶμα,
δὲν ἔχω ἄλλη συντροφιά.
Ὅ, τι ἀγάπησα χάθηκε μαζί μὲ τὰ σπίτια
ποὺ ἦταν καινούργια τὸ περασμένο καλοκαίρι
καὶ γκρέμισαν μὲ τὸν ἀγέρα τοῦ φθινοπώρου.

Μὲ τὸν τρόπο τοῦ Γ. Σ.

Ὅπου καὶ νὰ ταξιδέψω ἢ Ἑλλάδα μὲ πληγώνει
Στὸ Πήλιο μέσα στὶς καστανιές τὸ πουκάμισο τοῦ Κενταύρου
γλιστροῦσε μέσα στὰ φύλλα γιὰ νὰ τυλιχτεῖ στὸ κορμί μου
καθὼς ἀνέβαινα τὴν ἀνηφόρα κι ἡ θάλασσα μ' ἀκολουθοῦσε
ἀνεβαίνοντας κι αὐτὴ σὰν τὸν ὑδράργυρο θερμομέτρου
ὡς ποὺ νὰ βροῦμε τὰ νερὰ τοῦ βουνοῦ.

Στὴ Σαντορίνη ἀγγίζοντας νησιὰ ποὺ βουλιάζαν
ἀκούγοντας νὰ παίζει ἓνα σουραῦλι κάπου στὶς ἀλαφρόπετρες
μοῦ κάρφωσε τὸ χέρι στὴν κουπαστὴ
μιὰ σαῖτα τιναγμένη ξαφνικὰ
ἀπὸ τὰ πέρατα μιᾶς νιότης βασιλεμένης.

Στὶς Μυκῆνες σήκωσα τὶς μεγάλες πέτρες καὶ τοὺς θησαυροὺς τῶν Ἀτρειδῶν
καὶ πλάγιασα μαζί τους στὸ ξενοδοχεῖο τῆς «Ὠραίας Ἑλένης τοῦ Μενελάου»
χάθηκαν μόνο τὴν ἀυγὴ ποὺ λάλησε ἡ Κασσάντρα
μ' ἓναν κόκορα κρεμασμένο στὸ μαῦρο λαιμό της.
Στὶς Σπέτσες στὸν Πόρο καὶ στὴ Μύκονο
μὲ χτίκιασαν οἱ βαρκαρόλες.

Τί θέλουν ὅλοι αὐτοὶ ποὺ λένε
πὼς βρίσκονται στὴν Ἀθήνα ἢ στὸν Πειραιά;
Ὁ ἓνας ἔρχεται ἀπὸ Σαλαμίνα καὶ ρωτᾷ τὸν ἄλλο μήπως «ἔρχεται ἐξ Ὀμοιοῖας»
«Ὅχι ἔρχομαι ἐκ Συντάγματος» ἀπαντᾷ κι εἶν' εὐχαριστημένος
«βρῆκα τὸ Γιάννη καὶ μὲ κέρασε ἓνα παγωτό».
Στὸ μεταξὺ ἢ Ἑλλάδα ταξιδεύει
δὲν ξέρουμε τὴν πίκρα τοῦ λιμανιοῦ σὰν ταξιδεύουν ὅλα τὰ καράβια
περιγελάμε ἐκείνους ποὺ τὴ νιώθουν.

Παράξενος κόσμος ποὺ λέει πὼς βρίσκεται στὴν Ἀττικὴ
καὶ δὲ βρίσκεται πουθενὰ
ἀγοράζουν κουφέτα γιὰ νὰ παντρευτοῦνε
κρατοῦν «σωσίτριχα» φωτογραφίζονται
ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶδα σήμερα καθισμένος σ' ἓνα φόντο μὲ πιτσούνια καὶ μὲ λουλούδια
δέχονταν τὸ χέρι τοῦ γέρο φωτογράφου νὰ τοῦ στρώνει τὶς ρυτίδες
ποὺ εἶχαν ἀφήσει στὸ πρόσωπό του
ὅλα τὰ πετεινὰ τ' οὐρανοῦ.
Στὸ μεταξὺ ἢ Ἑλλάδα ταξιδεύει ὁλοένα ταξιδεύει
κι ἂν «ὀρῶμεν ἀνθοῦν πέλαγος Αἰγαῖον νεκροῖς»
εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ θέλησαν νὰ πιάσουν τὸ μεγάλο καράβι μὲ τὸ κολύμπι
ἐκεῖνοι ποὺ βαρέθηκαν νὰ περιμένουν τὰ καράβια ποὺ δὲν μποροῦν νὰ κινήσουν
τὴν *ΕΛΣΗ* τὴ *ΣΑΜΟΘΡΑΚΗ* τὸν *ΑΜΒΡΑΚΙΚΟ*.

Σφυρίζουν τὰ καράβια τώρα ποὺ βραδιάζει στὸν Πειραιά
σφυρίζουν ὁλοένα σφυρίζουν μὰ δὲν κουνιέται κανένας ἀργάτης
καμμιὰ ἀλυσίδα δὲν ἔλαμψε βρεμένη στὸ στερνὸ φῶς ποὺ βασιλεύει
ὁ καπετάνιος μένει μαρμαρωμένος μὲς στ' ἄσπρα καὶ στὰ χρυσά.

Όπου καὶ νὰ ταξιδέψω ἢ Ἑλλάδα μὲ πληγῶναι
παραπετάσματα βουνῶν ἀρχιπέλαγα γυμνοὶ γρανίτες...
τὸ καράβι ποὺ ταξιδεύει τὸ λένε ΑΓΩΝΙΑ 937.

Α/Π Αὐλῆς, περιμένοντας νὰ ξεκινήσει Καλοκαίρι 1936

(Από τη συλλογή *Τετράδιο γυμνασμάτων*)

Ἑλένη

ΤΕΥΚΡΟΣ : ... ἐς γῆν ἐναλίαν Κύπρον, οὗ μ' ἐθέσπισεν
οἰκεῖν Ἀπόλλων, ὄνομα νησιωτικὸν
Σαλαμίνα θέμενον τῆς ἐκεῖ χάριν πάτρας.

... ..
ΕΛΕΝΗ : Οὐκ ἦλθον ἐς γῆν Τρωάδ', ἀλλ' εἶδωλον ἦν

... ..
ΑΓΓΕΛΟΣ : Τί φῆς;
Νεφέλης ἀρ' ἄλλως εἴχομεν πόνους πέρι;

«Τ' ἀηδόνια δὲ σ' ἀφήγουνε νὰ κοιμηθεῖς στὶς Πλάτρες.»

Ἀηδόνι ντροπαλό, μὲς στὸν ἀνασασμὸ τῶν φύλλων,
σὺ ποὺ δωρίζεις τὴ μουσικὴ δροσιὰ τοῦ δάσους
στὰ χωρισμένα σώματα καὶ στὶς ψυχὲς
αὐτῶν ποὺ ξέρουν πῶς δὲ θὰ γυρίσουν.

Τυφλὴ φωνὴ ποὺ ψηλαφεῖς μέσα στὴ νυχτωμένη μνήμη
βήματα καὶ χειρονομίες. Δὲ θὰ τολμοῦσα νὰ πῶ φιλήματα,
καὶ τὸ πικρὸ τρικύμισμα τῆς ξαγριεμένης σκλάβας.

«Τ' ἀηδόνια δὲ σ' ἀφήγουνε νὰ κοιμηθεῖς στὶς Πλάτρες.»

Ποιὲς εἶναι οἱ Πλάτρες; Ποιὸς τὸ γνωρίζει τοῦτο τὸ νησί;

Ἔζησα τὴ ζωὴ μου ἀκούγοντας ὀνόματα πρωτάκουστα:
καινούργιους τόπους, καινούργιες τρέλες τῶν ἀνθρώπων
ἢ τῶν θεῶν.

Ἡ μοίρα μου ποὺ κυματίζει
ἀνάμεσα στὸ στερνὸ σπαθὶ ἐνὸς Αἴαντα
καὶ μίαν ἄλλη Σαλαμίνα
μ' ἔφερε ἐδῶ σ' αὐτὸ τὸ γυρογιάλι.

Τὸ φεγγάρι
βγήκε ἀπ' τὸ πέλαγο σὰν Ἀφροδίτη,
σκέπασε τὴν καρδιὰ τοῦ Σκορπιοῦ, κι ὅλα τ' ἀλλάζει.

Ποῦ εἶν' ἡ ἀλήθεια;

Ἦμουν κι ἐγὼ στὸν πόλεμο τοξότης.

τὸ ριζικὸ μου ἐνὸς ἀνθρώπου ποὺ ξαστόχησε.

Ἀηδόνι ποιητάρη,
σὰν καὶ μία τέτοια νύχτα στ' ἀκροθαλλάσι τοῦ Πρωτέα
σ' ἄκουσαν σκλάβες Σπαρτιάτισσες κι ἔσυραν τὸ θρῆνο,
κι ἀνάμεσό τους - ποιὸς θὰ τὸ λέγε; - ἡ Ἑλένη!

... ..

Δακρυσμένο πουλί, στην Κύπρο τη θαλασσοφίλητη
πού ἔταξαν γιά νά μοῦ θυμίζει τήν πατρίδα,
ἄραξα μοναχός μ' αὐτὸ τὸ παραμῦθι,
ἂν εἶναι ἀλήθεια πὼς αὐτὸ εἶναι παραμῦθι,
ἂν εἶναι ἀλήθεια πὼς οἱ ἄνθρωποι δὲ θὰ ξαναπιάσουν
τὸν παλιὸ δόλο τῶν θεῶν.

ἂν εἶναι ἀλήθεια
πὼς κάποιος ἄλλος Τεῦκρος, ὕστερα ἀπὸ χρόνια,
ἢ κάποιος Αἴαντας ἢ Πρίαμος ἢ Ἐκάβη
ἢ κάποιος ἄγνωστος, ἀνώνυμος, πὸ ὥστόσο
εἶδε ἓνα Σκάμαντρο νὰ ξεχειλάει κουφάρια,
δὲν τόχει μὲς στή μοίρα του ν' ἀκούσει
μαντατοφόρους πὸ ἔρχονται νὰ ποῦνε
πὼς τόσοσ πόνος τόση ζωὴ
πῆγαν στήν ἄβυσσο
γιά ἓνα πουκάμισο ἀδειανὸ γιά μίαν Ἑλένη.

(Από τη συλλογή *Ημερολόγιο καταστρώματος, Γ'*)

Εὐριπίδης, Ἀθηναῖος

Γέρασε ἀνάμεσα στή φωτιά τῆς Τροίας
καί στὰ λατομεῖα τῆς Σικελίας.

Τοῦ ἄρεσαν οἱ σπηλιές στήν ἀμμουδιά κι οἱ ζωγραφιές τῆς
θάλασσας.

Εἶδε τίς φλέβες τῶν ἀνθρώπων
σάν ἓνα δίχτυ τῶν θεῶν, ὅπου μᾶς πιάνουν σάν τ' ἀγρίμια· 5
προσπάθησε νά τὸ τρυπήσει.

Ἦταν στρυφνός, οἱ φίλοι του ἦταν λίγοι·
ἦρθε ὁ καιρὸς καὶ τὸν σπαράξαν τὰ σκυλιά.

(Από τη συλλογή *Ημερολόγιο καταστώματος, Γ'*)

Οἱ Γάτες τ' Ἄι-Νικόλα

*Τὸν δ' ἄνευ λύρας ὅμως ὕμνωδεῖ θρῆνον Ἐρινύος αὐτοδίδακτος ἔσωθεν θυμός,
οὐ τὸ πᾶν ἔχων ἐλπίδος φίλον θράσος. ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ. 990 ἔπ.*

«Φαίνεται ὁ Κάβο-Γάτα...», μοῦ εἶπε ὁ καπετάνιος
δείχνοντας ἓνα χαμηλὸ γιαλὸ μέσα στὸ πούσι
τ' ἄδειο ἀκρογιάλι ἀνήμερα Χριστούγεννα,
«... καὶ κατὰ τὸν Πουνέντε ἀλάργα τὸ κύμα γέννησε τὴν Ἀφροδίτη
λένε τὸν τόπο Πέτρα τοῦ Ρωμοῦ.

Τρία καρτίνια ἀριστερά!»

Εἶχε τὰ μάτια τῆς Σαλώμης ἡ γάτα ποῦ ἔχασα τὸν ἄλλο χρόνο
κι ὁ Ραμαζὰν πῶς κοίταζε κατάματα τὸ θάνατο,
μέρες ὀλόκληρες μέσα στὸ χιόνι τῆς Ἀνατολῆς
στὸν παγωμένον ἥλιο

κατάματα μέρες ὀλόκληρες ὁ μικρὸς ἐφέστιος θεός.

Μὴ σταθεῖς ταξιδιώτη.

«Τρία καρτίνια ἀριστερά» μουρμούρισε ὁ τιμονιέρης.

...ἴσως ὁ φίλος μου νὰ κοντοστέκουνταν,

ξέμπαρκος τώρα

κλειστὸς σ' ἓνα μικρὸ σπίτι μὲ εἰκόνες
γυρεύοντας παράθυρα πίσω ἀπ' τὰ κάδρα.

Χτύπησε ἡ καμπάνα τοῦ караβιοῦ
σὰν τὴ μονέδα πολιτείας ποῦ χάθηκε
κι ἦρθε νὰ ζωντανέψει πέφτοντας
ἀλλοτινὲς ἐλεημοσύνες.

«Παράξενο», ξανάειπε ὁ καπετάνιος.

«Τούτη ἡ καμπάνα-μέρα ποῦ εἶναι
μοῦ θύμιζε τὴν ἄλλη ἐκείνη, τὴ μοναστηρίσια.

Διηγότανε τὴν ἱστορία ἓνας καλόγερος
ἓνας μισότρελος, ἓνας ὄνειροπόλος.

«Τὸν καιρὸ τῆς μεγάλης στέγνιας,

- σαράντα χρόνια ἀναβροχιά -

ρημάχτηκε ὅλο τὸ νησι

πέθαινε ὁ κόσμος καὶ γεννιοῦνταν φίδια.

Μιλιούνια φίδια τοῦτο τ' ἀκρωτήρι,

χοντρά σὰν τὸ ποδᾶρι ἀνθρώπου

καὶ φαρμακερά.

Τὸ μοναστήρι τ' Ἄι-Νικόλα τὸ εἶχαν τότε

Ἀγιοβασιλεῖτες καλογέροι

κι οὔτε μποροῦσαν νὰ δουλέψουν τὰ χωράφια

κι οὔτε νὰ βγάλουν τὰ κοπάδια στὴ βοσκὴ

τοὺς ἔσωσαν οἱ γάτες ποῦ ἀναθρέφαν.

Τὴν κάθε αὐγὴ χτυποῦσε μία καμπάνα

καὶ ξεκινοῦσαν τσοῦρμο γιὰ τὴ μάχη.

Ὅλη μέρα χτυποῦνταν ὡς τὴν ὥρα

ποῦ σήμαιναν τὸ βραδινὸ ταγίνι.

Ἀπόδειπνα πάλι ἡ καμπάνα

καὶ βγαῖναν γιὰ τὸν πόλεμο τῆς νύχτας.

Ήτανε θαῦμα νὰ τίς βλέπεις, λένε,
ἄλλη κουτσή, κι ἄλλη στραβή, τὴν ἄλλη
χωρὶς μύτη, χωρὶς αὐτί, προβιά κουρέλι.
Ἔτσι μὲ τέσσερεις καμπάνες τὴν ἡμέρα
πέρασαν μῆνες, χρόνια, καιροὶ κι ἄλλοι καιροί.
Ἄγρια πεισματικές καὶ πάντα λαβωμένες
ξολόθρεψαν τὰ φίδια μὰ στὸ τέλος
χαθήκανε, δὲν ἄντεξαν τόσο φαρμάκι.
Ὡσὰν καράβι καταποντισμένο
τίποτε δὲν ἀφῆσαν στὸν ἀφρὸ
μῆτε νιαούρισμα, μῆτε καμπάνα.

Γραμμή!

Τί νὰ σοῦ κάνουν οἱ ταλαίπωρες
παλεύοντας καὶ πίνοντας μέρα καὶ νύχτα
τὸ αἷμα τὸ φαρμακερὸ τῶν ἔρπετῶν.
Αἰῶνες φαρμάκι γενιὲς φαρμάκι».

«Γραμμή!

Τί νὰ σοῦ κάνουν οἱ ταλαίπωρες
παλεύοντας καὶ πίνοντας μέρα καὶ νύχτα
τὸ αἷμα τὸ φαρμακερὸ τῶν ἔρπετῶν.
Αἰῶνες φαρμάκι, γενιὲς φαρμάκι».
«Γραμμή!» ἀντιλάλησε ἀδιάφορος ὁ τιμονιέρης.

Τετάρτη, 5 Φεβρουαρίου 1969

(Από τη συλλογή *Ημερολόγιο καταστρώματος, Γ'*)